

F L O R I N S A V A

**NEAMUL
GETIC**

EDITURA MAGIC PRINT

ONEȘTI

- 2020 -

CUPRINS

1. Nemărginire	7
2. Limba noastră	9
3. Știu	14
4. Porni Luceafărul, creșteau...	16
5. Dăruire	19
6. Lumina ochilor	21
7. Cireșul	26
8. Viu Descânt	32
9. Miorița	38
10. Sfintele Paști	51
11. Istorie	53
12. Noi, românii...	55
13. Eroi și sfinți	60
14. Leac străbun	64
15. Aur și Lumină	68
16. Cumpăna de Foc	76
17. Neamul Getic	78
18. Incandescență	118
19. România	118
20. Tu...	122
21. Evă, inimă de rai...	126

22. 8 Martie	130
23. Drag-o-stea	133
24. Muntele de sare	135
25. Vis șoptit	138
26. Prin amintiri	141
27. O clipă...	145
28. Înălțare	147
29. Fiului meu	149
30. Fiicei mele	153
31. Rugăciunea unui get	155
32. Sub stele	164
33. O zi și-atât...	168
34. Azi	173
35. Timp nou	176

NEMĂRGINIRE

Ideile, roiuri,
Înviorate de farmecul firii,
În hiperlucidă beție de zboruri
Ne poartă peste limita gândirii...

Făptura lor măiastră
De s-ar putea cuprinde în cuvinte,
Aș face dintr-o pagină fereastră
Către esența lumii, înainte...

Și-n ea v-aș descrie,
Mult mai frumos decât se poate spune,
Iubire, Dor, Speranță, Măreție
Și alte taine, cu sau fără nume!

Dar cum Necuprinsul
Nu-l poți niciodată cu mintea străbate,
Lăsa-vom în urmă cititul și scrisul,
Făcându-ne una cu tot și cu toate...

Intrați, așadar,
În splendida lume de vise și gânduri,
Unde ne-om regăsi, iar și iar,
Prin spațiul firesc dintre rânduri...

Iar dacă, apoi,
Ne-om pierde-n neantul grandorii celeste,
Nemărginirea – de spațiu, de timp și de noi –
Aievea va fi, nu poveste!

LIMBA NOASTRĂ

*Din Nesfârșitul fără nume
Atât a fost de-ajuns: **un vers**
Și-a luat ființă astă lume,
Ce azi numesc toți... **Univers.***

*Apoi, din sfere nepătrunse,
Cel-Fără-Margini, pe Pământ
Sufală **cu vânt** divin și spuse:
Voi da și omului... **cuvânt!***

*Iar noi, așa, ca niște **fire**
De **vis** divin, măiastră **ață**,
Venindu-ne ușor în **fire**,
I-am mulțumit spunând: **vi...ață!***

*Văzând cu mare luare-aminte
Un **rost** a toate câte sânt,
Am tot **rostit**, de-atunci, cuvinte
În primul grai de pe Pământ!*

*Iar din vocalele zglobii
Și din consoane-ngândurate
Ieșit-au nestemate vii,
Scânteii de dor și libertate!*

*Și-așa, umblând hai-hui prin Rai
Cu mare drag și stăruință,
Am făurit al nostru grai,
Plin de uimire și credință...*

*Căci nici o altă limbă nu-i
Atât de veche, sfântă, vie!
Și-am dăruit-o orișicui,
Dar cine-n lume o mai știe?*

*Au tot împrumutat-o alții...
Sanscrită, mai apoi latină,
Și-n ea, azi, multe populații
Își au vorbirii rădăcină...*

*Dar ruptu-s-au de noi, de daci
Și n-o pricep, ca s-o trăiască...
Habar n-au cât sunt de săraci,
Străini de limba strămoșească!*

*Ei n-au „un vers” în „Univers”,
Nu au suflarea din „cuvânt”
Și greu li-i să dea vieții sens
De vis divin pe-acest pământ!*

*Iar nesfârșitul nostru rai
Noi ni-l păstrăm și-n grai și-n trai,
Și-al nostru limpede văzduh
Făcut din „văz” e și din duh...*

*De reușești să treci în azi
Se cheamă că devii treaz,
Iar mâine, când te vei trezi,
Vei trece într-o nouă zi...*

*Un Ra, sărit, e răsărit!
Iar asfințitul... ne-a sfințit
Cu taine vechi, cu taine mari,
Prin freamăt sfânt de verzi stejari...*

*La noi, 'nainte să-ți dai seama,
Copilul zice singur „Mama”,
Iar clopotele-ngână „Zeu”
Către Măritul Dumnezeu!*

*Pornirea firii ni-i „avânt”,
Iar lacrima ni-i „lac” și „rimă”,
De simți că din orice cuvânt
Răzbate-o muzică divină!*

*Ca-n „dor”, iubirea și durerea
N-o are nimeni contopită
Și ca-n „alint” vreo mângâiere
N-o are nimeni deslușită!*

*Da... limba-i suflet și-i tărie
Prin viață, dor și năzuință,
Ce leagă-ntreaga Românie
Întru putere și credință...*

*De-aceea voi, străini mirați
De ce nu sântem mai haini,
Mereu o să vă întrebați
Cum de murim mereu senini,*

*Mereu încrezători în soartă,
Descătușați de-orice stăpâni,
Tot renăscând din orice moarte,
Mereu mai limpezi și mai buni...*

Pentru că noi sântem... d'-aci!

Geți – vlahi – români, noi sântem vii!

Și-avem strămoși și sântem frați

În Focul-Veșnic-Viu scăldați!

Orice bărbat, copil, femeie...

Nu-i flacăra? Tot e-o scânteie!

Și-n munți, prin codri de stăjar,

Și-n piept de om, tot stă vreun jar...
